

Błogosławiony człowiek

psalm I

(data pierwszego wydania: Kraków 1549-1558)

muzyka: **Wacław z SZAMOTUŁ**
(1526? - 1560?)

słowa: **Andrzej TRZECIESKI**
(1525/1530? - 1584)

Sopran

Alt

Tenor

Bas

Bło - go - sła - wio - ny___ czło - wiek, co sie tak spra - wu - je,

Bło - go - sła - wio - ny czło - wiek, co sie tak spra - wu - je,

Bło - go - sła - wio - ny czło - wiek, co sie tak spra - wu - je,

Bło - go - sła - wio - ny___ czło - wiek, co sie tak spra - wu - je,

8

S

A

T

B

że w ra - de___ nie - po - bo - żnych lu - dzi nie wstę - pu - je,

że w ra - de nie - po - bo - żnych lu - dzi nie wstę - pu - je,

że w ra - de nie - po - bo - żnych lu - dzi nie wstę - pu - je,

że w ra - de___ nie - po - bo - żnych lu - dzi nie wstę - pu - je,

15

S z swo - wol - nie grze - szą - ce - mi ni - gdy nie ob - cu - je,

A z swo - wol - nie grze - szą - ce - mi ni - gdy nie ob - cu - je,

T z swo - wol - nie grze - szą - ce - mi ni - gdy nie ob - cu - je,

B z swo - wol - nie grze - szą - ce - mi ni - gdy nie ob - cu - je,

22

S na - śmiew - cow sie spraw Bos - kich Sto - li - ce — wia - ru - je.

A na - śmiew - cow sie spraw — Bos - kich Sto - li - ce wia - ru - je.

T na - śmiew - cow sie spraw Bos - kich Sto - li - ce wia - ru - je.

B na - śmiew - cow sie spraw Bos - kich Sto - li - ce wia - ru - je.

2

Ale w Zakonie Pańskim ma swoje kochanie,
A w nim we dnie i w nocy pilne rozmyślanie.
Ten będzie jako drzewo przy wodach szcziębione,
A szeroco z bujności wielkiej rozkrzewione.

3

Da owoc czasu swego nigdy nie odmienny,
List jego z swej czerstwości zawsze się zieleni,
A cokolwiek poczynąć człowiek taki będzie,
Pofortuni się dobrze z Łaski Bożej wszędzie.

4

Nie tożsi szczęście będzie niepobożnych ludzi,
Ale jako proch, który wichur z ziemi zbudzi,
Po powietrzu tam i sam prędko się rozwieje,
Tak przez każdą Boską każdy z nich marnie zniszczy.

5

Przetoż się niepobożni nigdy nie ostoją
Na srogiem Sądzie Pańskim i ci, co złe broją,
Nie będą przyłączeni w poczet sprawiedliwych
Ludzi prawych, cnotliwych, Panu Bogu miłych.

6

Bo Pan Bóg zna swe wierne, jaką drogą chodzą,
A złe, którzy wszetecznie niepobożność płodzą,
Do gruntu wykorzeni i wiecznie potraci,
Tak On zawsze złym srodze, dobrym hojnie płaci.